

LBRIS

We know
books

Iulian Frunțașu

Donatello,
asasinul lui Putin

18+

Editura ARC

Kafka și mezelurile	7
Donatello, asasinul lui Putin	19
Dragostea de la stația PECO	37
Oriunde ne-am afla, suntem acolo	52
Ciuma.....	69
Cafeaua de la stația de troleibuze.....	83
Toamna târzie	99
Sărmăluța	109
Rățușca din piscină.....	125
Mort, copt și cu-n deget în cur.....	139
Apoi mi-am scărpinat ușor ceafa.....	160
Greierul.....	173
Ursul brun dansează cu două baloane albastre într-o mână și-mi zâmbește	185
Moartea-i o omidă.....	196
Cine bate noaptea în geam?	216
Pălăria lui Walser.....	228
Gogoșa	241
Steaua lui Drotik.....	250

KAFKA ȘI MEZELURILE

– M-a luat la palme și m-a dat afară din casă! se lamenta tânărul cu vocea pițigăiată. Părul lui ciufulit arăta ca un cuib de coțofană speriată.

– Poate, tot tu ai și căutat-o... i-a răspuns prietenul său.

– Ei, da?! Pentru asta?! Pentru atâta lucru?! Just, e-o tâmpită?!

– Păi, dacă o tachinai nonstop, ba că e limitată, ba că n-are facultate ca tine, ba că nu l-a citit pe Kafka...

– Și ce are Kafka aici, că mă enervezi?!

– Păi, cum vrei de la o fată care lucrează la combinatul de procesare a cărnii să-l citească pe Kafka sau să citească, în general? Când am mai mâncat noi atâtea mezeluri în viața noastră, cu lecturile noastre, cu filmele Arthouse, cu spectacole și jazz – cu toate astea laolaltă, bre? Și mai și stăteai la ea, bine, are o cameră în cămin, dar cu o bucătărie proprie și cu baie, dom'le, cu baie! Tot ea plătea utilitățile. I-o mai puneai din când în când...

– Avea picioarele păroase și negi mari pe sâni, de parcă erau sfârcuri suplimentare!

– Asta e problema ta?! Kafka cu picioarele păroase, bă tâmpitul?! Sfârcuri ai tu în cap, nenorocitul!!!

– Și ce te-ai ambalat așa de tare, că doar pe mine m-a dat afară din casă, tu ai unde sta!

– Păi, mă gândeam să trec pe la voi să mănânc, că nu am bani decât pentru pâine...

– A, de aia m-ai luat la părui! Interesul joacă fesul!

– E interesul nostru comun, bă, frate iepure! Că doar tot ai să stai în camera mea până ce-ți găsești un loc, nu?

– Da... ai dreptate, am dat-o în bară! Hai să mergem la *Eli-Pili*, poate prindem pe cineva care ne cunoaște și ne face cinste cu o bere-două, și după aia vedem ce facem...

* * *

– Dacă așa tre' să fie, atunci să fie, a mișcat firul ierbiilor dintr-un colț al gurii în altul, privind de pe dealul Coloniței în depărtare, unde puteau fi ghicite contururile întreprinderilor mari, din perioada sovietică, de pe Uzinelor și Muncești, transformate în mare parte în hale și depozite, cu muncitori disponibilizați, emigrați care încotro.

Deși cuvintele îi ieșeau cu greu din gură, ca făina măcinată de niște pietre de moară de pe timpul lui Papură-Vodă, limba și buzele îi erau destul de agile din punct de vedere tactil – o trăsătură des întâlnită la țăranii descurcăreți, mutați la oraș. Privea în zare, cuprinzând-o de umăr, venele pe mâna relaxată i s-au umflat – păreau funii de pe catargul unei brigantine, în așteptarea vântului prielnic.

– Cât ești de deștept, Grișa, a zis ea, nici nu știu de ce ai stat cu o proastă ca mine un an întreg, a murmurat Vera Papuc, privind și ea în depărtare.

– Uite, Vera, la orizont, se înalță coșurile de fum de la CET 1 și 2, le vezi?

– Daaa... cum să nu le văd, nu sunt oarbă, mai scot și fum!

– Păi, sunt două pule sculate. Ne dau muie, bine, nu nouă în momentul de față, dar orășenilor. Vezi cum pe-tele albe acoperă cerul?

– Parcă ești Bukowski, Grișa, a chicotit Vera, aducându-și aminte de o dezbatere literară la care a asistat din întâmplare, la Casa de Cultură a Colegiului. Profesoara de engleză nu venise, trebuia să o aștepte pe Angela, care i-a promis o pereche de adidași la un preț bun de la fabrica *Hîncu*, unde lucra. Ca să nu stea în coridorul rece și întunecat, a mai tras de uși, până s-a deschis una și acolo a asistat la o discuție ale cărei pasiuni nu prea le înțelegea, dar tot a memorat câte ceva.

– Bukowski? Cine-i ăla? Nu Bucov? Rusificat?

– Nuuu, ce-i cu tine? Pe Bucov l-am învățat la școală, iar Bukowski e american, nu este predat la noi, nici la școală, nicăieri. Și cum să predai texte de astea slinoase și slobode la gură, de felul celor spuse de tine: coșuri de la CET, ejaculând?!

– Vera, am și eu ceva care se întărește și nu încape în pantaloni, vrea afară! Tânărul bărbat a început s-o sărute, i-a luat mâna și i-a condus-o la șliț.

– Șmecherule! Toate metaforele astea au fost un preludiu la sex? Oare nu te iubesc eu și fără să faci pe poetul?

Vera era o fată de statură mijlocie, bine făcută, îndesată, ca un sac plin de grăunțe, de o robustețe de invi-

diat – putea munci o zi întreagă fără să se oprească, fie la prășit, fie la combinat, fie la zugrăvit pereții. Era tun-să scurt și nu tocmai frumos de către Maria, sora prietenei care voia să devină frizeriță și folosea podoabele capilare disponibile din jur, fără a cere bani proprietarilor. Invariabil, ieșeau aceleași căpițe de fân, toată lumea le cunoștea că sunt fetele alea din căminul de pe Otovasca, eh, dar ele admirau coafurile de pe paginile revistelor de modă, procurate într-un exemplar la începutul lunii și răsfoite de toate fetele până când foile se desprindeau. Uneori, când cineva deschidea brusc ușa și se forma un curent mai puternic de aer, foile zburau pe geam. Atunci puteai auzi strigătele disperate ale fetelor, nu țipau așa nici când se lăsau convinse să facă sex anal. Paginile alea dintr-o revistă de modă oarecare însemnau mult mai mult decât existența lor plictisitor de predictibilă în cotidianul lipsit de orice frumusețe și romantism. Iar sufletul cere sensibilitate și nu conta că ele, în mare parte, lucrau la combinatul de procesare a cărnii, nu puteau să nu viseze că odată vor ajunge doamne cizelate, în toată firea, numai bune de partide extraordinare, căsnicii fericite, vieți interesante, pasiuni și toate celea.

Vera era tristă, chiar dacă, rațional vorbind, își dădea seama de faptul că Grișa trebuie să plece la Moscova să muncească pentru a câștiga banii de care ei aveau nevoie. Era vorba să lucreze la șantierul de construcții unde munceau doi prieteni de-ai lui. De înțeles, înțelegea ea care-i situația, că nu-i proastă, dar oricum era mâhnită. Asta se vedea pe fața rotundă și lucioasă

a Verei, după cum era taburetul din coridor, lustruit de nenumăratele funduri așezate pentru ca proprietarii lor să-și lege șireturile. În 2-3 ani, va reuși să adune bani de un apartament și nu va trebui să stea la căminul combinatului de prelucrare a cărnii, unde ambii lucrau de câțiva ani.

Însă a bulversat-o de-a binelea altceva – tânărul ei soț o lăsa să fie cu alți bărbați până când el se va întoarce de la muncă. Vera se bucura de hotărârea și spiritul antreprenorial al lui Grișa în ce privește câștigul banilor, procurarea apartamentului etc., însă chestia asta cu libertatea de a fi temporar cu altcineva a nedumerit-o. Nu știa ce să creadă și ce părere să-și formeze. Nu și-a imaginat că este posibil așa ceva într-o căsătorie, chiar dacă soții sunt nevoiți să trăiască departe unul de altul o perioadă îndelungată. Nu este oare fidelitatea în asemenea circumstanțe o virtute? Nu-și așteptau soțiile bărbații plecați la război? Nu cumva mă testează, iar dacă este sincer – nu mă jignește oare propunându-mi un asemenea aranjament? Nu știa ce să creadă.

Grișa mergea la cei doi prieteni de-ai săi, ca și el – originari din satul Chiștelnița, raionul Telenești, muncitori la un complex rezidențial într-o suburbie a Moscovei, în drum spre Aeroportul Domodedovo. Acolo muncea de mai mulți ani unchiul unuia dintre ei, ca șef de șantier, care i-a și adus la muncă, să câștige un ban, să nu facă prostii, că omu' fără treabă o apucă prin hățșuri. «Копать отсюда до завтра!»¹, se hli-

¹ „Săpați de aici până mâine!” (din limba rusă).

zea bărbatul, trecut de 50 de ani, care apucase să facă armată sovietică în districtul Orientului Îndepărtat, unde ofițerii le dădeau soldaților misiuni dintre cele mai absurde doar pentru a-i ține ocupați. Aici însă, la Moscova, poți să și câștigi bani buni, te întorci acasă, îți cumperi un apartament la Chișinău, îți aranjezi viața.

Și a plecat Grișa. Cu o valiză veche, a luat-o de la părinți. Vera i-a copt plăcinte. A scăpat câteva lacrimi în aluat, dar tristețea i-a trecut repede, se obișnuise cu ideea în cauză și erau mulți bărbați plecați la munci în construcții, nu era un lucru neobișnuit. Mai puțin comună a fost înțelegerea în ce privește libertatea sexuală, însă Vera hotărâse, atunci când își petrecea soțul pe peronul gării, să-i fie fidelă. Chiar i-a șoptit la ureche, tandru și dramatic în același timp: „Tu fă ce vrei acolo și cu cine-ți place, eu am să fiu doar cu tine”.

I-a rămas în memorie jurământul involuntar și imaginea trenului de culoare verde-închis, ca o omidă enormă, îndepărtându-se spre o altă lume, și o perioadă s-a hrănit cu emoțiile suscitade de acel adio.

Discuțiile la telefon cu Grișa îi ofereau puterea să facă față despărțirii, remitențele lui îi permiteau să-și ajute mama și surorile, nu mult, dar tot era ceva, oricum, făceau economii pentru a-și procura un apartament undeva în Ciocana, astfel că putea să facă și un copil. Chiar analiza prețurile apartamentelor în blocurile noi.

Însă îi lipsea gingășia, căldura corpului unui bărbat alături. Alunga sentimentul în cauză, însă odată, când intrase într-o cafenea să-și ia o cafea și o prăjitură, ob-

servase un tânăr care o privea insistent și a zâmbit – și-a adus aminte că l-a văzut atunci, foarte excitat, la clubul ăla de lectură, unde a ajuns din întâmplare, vorbeau despre libidinosul ăla de Bukowski.

A fost suficient ca el să se așeze alături și, din una în alta, tot vorbind și răsând, au ajuns în camera ei din cămin, au făcut sex, totul s-a întâmplat atât de repede și cumva firesc, încât nici nu și-a dat seama ce face. A doua zi dimineața practic l-a alungat, de frică să nu fie observat de vecinele de pe palier. Însă Marius, că așa îi era numele, a venit și a doua zi, seara, cu un buchet de flori, o șampanie și o cutie de bomboane. Nu l-a mai alungat.

Era student, deși născut la oraș, nu avea unde locui, mă-sa îl dăduse afară. Iar cu jumătate de an în urmă a pus lacăt la frigider ca el să nu ia de mâncare. Doamne ferește! Indiscutabil, era nebună, chiar dacă era profesor universitar, doctor habilitat, preda teoria literaturii! A știut Vera dintotdeauna că prea multe cărți te duc la pierzanie. I s-a făcut milă de sfrijit, că așa îl dezmierda la dragoste și la supărare, lăsându-l să trăiască și hrănindu-l, că doar oasele ieșeau din el. De la o vreme nici nu se mai ascundea de vecini sau prieteni. Păi, nu au avut o înțelegere explicită cu Grișa, care tot, probabil, are pe cineva acolo, la Moscova?

Marius o mai enerva uneori, când făcea o mutră așa deșteaptă și-i spunea intenționat lucruri greu de priceput din prima, cu buzele alea ușor țuguiate, dar ea îi arăta cu ochii ușa și-i trecea studentului orice dorință de a-și afirma superioritatea. Are ea un bărbat în toată legea, chiar dacă e plecat pentru o vreme. Pe el îl ascu-

tă, dar nu chiar pe toți derbedei cu pule între picioare! Marius era la curent în ce privește statutul ei matrimonial și nu obiecta, deh, râdea uneori Vera, ce era să spună? Atunci își puneă între picioare niște felii de Breosola, tăiate subțire, și-i spunea: „Hai, sfrijitule, mănâncă-mă!” Urma un cunilingus pe cinste! Nu era în stare Grișa de așa ceva! Poate, scria în cărțile studentului despre niște tehnici mai speciale? Le mai răsfoia, din când în când, dar se plictisea când dădea de cuvinte neînțelese și le lăsa naibii.

Într-o marți a sunat-o soțul și i-a spus că vine la sfârșitul săptămânii pentru câteva zile, avea nevoie de niște documente pentru a-și legaliza șederea temporară la Moscova. Atunci va ridica un salariu mai mare, având toate actele în regulă, dincolo de faptul că nu va mai trebui să dea mită polițiștilor de sector pentru a nu fi deportat.

Bă, e deștept Grișa ăsta al meu, nu teleleu Tănase cu nasu-n cărți și curu-n sus – are simț practic! S-a bucurat nespun de mult că vine, fie și pentru câteva zile. L-a trimis pe sfrijit la prietenul său, care avea o garsonieră în Botanica, și s-a pregătit fundamental: a făcut o curățenie generală, a dat covorul la o curățătorie chimică, a făcut bucate, inclusiv plăcinte și sarmale, iar în ajun a fost la salonul de frumusețe.

L-a întâmpinat la gară, parcă era Grișa al ei și parcă nu era – i-au apărut niște maniere elevate și i s-a părut cumva mai educat. I-a adus și un parfum fain, un Chanel nr. 5, și i-a spus că este cea mai frumoasă femeie pe care a cunoscut-o vreodată. Nu știu ce construia Grișa

la Moscova și de unde o fi învățat să facă complimente așa de frumoase, dar îi plăcea să fie tratată în asemenea mod. A dat-o gata că după cină a spălat farfuriile, iar în pat a fost deopotrivă pasional și atent la doleanțele ei.

Cât a stat la Chișinău, nu este sigură că a aflat de relația ei cu studentul cel sfrijit, iar dacă i-o fi spus cineva, nu a arătat sub nicio formă că știe sau că ar fi gelos. L-a văzut atunci altfel și chiar și-a dorit, pentru prima dată de când erau căsătoriți, să aibă cu el o familie traianică și cu mulți copii, pe care să-i crească în dragoste și înțelegere.

Altminteri, după ce bărbatul a plecat înapoi la Moscova, a continuat relația cu Marius, care râdea pe sub mustăți: „Căsătoria e o povară grea pentru doi, e nevoie și de al treilea”. La început a scandalizat-o fraza aia, dar mai târziu și-a dat seama de ce – s-ar părea că totuși conține un adevăr. Problema cea mare însă a survenit mai târziu, când nu-i venise ciclul la timpul potrivit și, după vreo trei săptămâni chinuitoare, a înțeles că este gravidă. Doar că nu știa cine-i tatăl din ăștia doi.

Nu i-a spus despre acest lucru nici lui Grișa și nici sfrijitului, care o enerva cu prezența sa, n-a povestit nimănui, nici rudelor sau prietenilor. La început trebuia să se dumerească ea însăși ce să facă, în ce direcție să meargă, claritatea începea din capul ei și acolo trebuia să facă ordine.

Doar că nu a mai apucat să ducă la bun sfârșit exercițiul. Un apel telefonic a schimbat datele problemei în mod radical, a schimbat, de fapt, lumea, așa cum o cunoștea.

În noaptea de 18 spre 19 septembrie, pe kilometrul 30 al autostrăzii care leagă Moscova de Aeroportul Domodedovo, un cortegiu, format dintr-o mașină *Toyota Land Cruiser* (număr de înmatriculare K424MR77) și *Mercedes S-Class* (număr de înmatriculare M552MR77), a spulberat patru moldoveni. Grișa era printre ei. Grupul lor, originari din Chiștelnița. Traversau șoseaua regulamentară, pe trecerea pietonală. Activiștii mișcării «Синие ведерки»² au atras atenția opiniei publice asupra cazului, susținând că în seara zilei următoare nimic nu mai amintea de accident: asfaltul a fost curățat, astfel încât distanța de frânare să nu fie vizibilă, piesele de plastic și de sticlă au fost strânse până la ultimul fir, bornele au fost înlocuite. Poliția a declarat că morții au fost de vină, după cum o făcea de fiecare dată când în accidente similare erau implicate persoane de rang înalt, fie oficiale, fie din lumea businessului. Iar în *Mercedesul* care se deplasa cu 120 km/oră, pe când limita legală era de 40, se afla președintele Băncii „Avangard”, Kirill Minovellov, cel care avea relații apropiate cu șefii Ministerului Afacerilor Interne, inclusiv cu așa-numiții „vârcolaci cu epoleți”³ – ofițeri ai poliției criminale moscovite.

² „Căldărușele albastre”, o asociație a activiștilor ruși din regiunea Moscova, preocupată de securitatea rutieră, corupția în mediul poliției rutiere și mușamalizarea cazurilor de încălcare a legislației în domeniu de către înalții funcționari și oameni de afaceri afiliați puterii.

³ Оборотни в погонах (din limba rusă). Un termen intrat în uz în urma unui caz notoriu de implicare a ofițerilor poliției în jafuri, extorcare și asasinat. Cu excepția general-locotenen-

Toate aceste detalii avea să le afle mai târziu, după ce a sunat-o Liza, sora lui Grișa. Părinții decedaților au mers să recupereze cadavrele, iar Banca a acordat asistență financiară pentru transportare și înmormântare – i-a rămas în memorie o negură prin care se mișca în mod automat, ca un mecanism oarecare. Apoi au abordat-o doi mesageri ai Băncii „Avangard” cu propunerea unei înțelegeri amiabile, astfel încât dosarele deschise de Ministerul Afacerilor Interne al Regiunii Moscova, în conformitate cu art. 264 din Codul penal al Federației Ruse, să fie clasate.

Îi asculta atent pe tipii bine făcuți, tunși scurt, cu mișcări econoame, precise și vorbe spuse apăsat. Oferta non-negociabilă era un ajutor material de 3 milioane de ruble, adică în jur de 40 de mii de euro. I-au atras atenția că dacă nu ia banii, îi vor lua părinții lui Grișa, iar dosarul, vrea ea sau nu, va fi oricum clasat, deoarece habar nu avea cu ce persoane influente s-a ciocnit. Tăcea și-i privea, Marius ședea în fotoliul din ungher cu un ceai în mână și o carte deschisă. Pretindea că citește.

A privit calendarul, chiar dacă știa ce zi era – 22 septembrie. Poate că avea nevoie de o confirmare în plus. A faptului că îi place începutul toamnei, forța împlinirii, dar și coacerea unei decizii. Și lui Grișa îi plăcea luna

tului Vladimir Ganeev, șeful Departamentului de Securitate al Ministerului Situațiilor Excepționale al Federației Ruse, toți acuzații, în număr de zece de persoane, arestați la 23 iunie 2003, au lucrat în organele Departamentului de Investigații Criminale din Moscova. De atunci termenul a devenit unul generic, însemnând ofițer al poliției implicat în activități criminale.